

STEPHEN KING

CHRISTINE TAPPAJA-AUTO

TAMMI

Stephen King

CHRISTINE
TAPPAJA-AUTO

SUOMENTANUT PENTTI ISOMURSU

TAMMI

HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *CHRISTINE* ILMESTYI YHDYSVALLOISSA 1983.
ENSIMMÄINEN SUOMENKIELINEN LAITOS ILMESTYI 1984.
COPYRIGHT © 1983 BY STEPHEN KING
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH STEPHEN KING, C/O THE LOTTSAGENCY, LTD.,
NEW YORK AND LICHT & BURR LITERARY AGENCY, COPENHAGEN.
SUOMENKIELINEN LAITOS © TAMMI JA PENTTI ISOMURSU 2024
I KNOW A MAN-RUNO © ROBERT CREELEY. USED BY PERMISSION OF
CHARLES SCRIBNER'S SONS. ALL RIGHTS RESERVED.
PAINETTU EU:SSA
ISBN 978-952-04-6850-7

*Tämä on tehty ajatellen George Romeroa ja Chris Forrest Romeroa.
Ja sitä Kivikylää.*

*As I sd to my
friend, because I am
always talking, – John I*

*sd, which was not his
name, the darkness sur-
rounds us what*

*can we do against
it, or else, shall we &
why not, buy a goddamn big car,*

*drive, he sd, for
christ's sake, look
out where yr going.*

– ROBERT CREELEY

Sisällys

Prologi 13

I Dennis – teini-ikäisten autolauluja 17

- 1 Ensisilmäyksiä 19
- 2 Ensimmäinen riita 30
- 3 Aamu sen jälkeen 39
- 4 Arnie menee naimisiin 42
- 5 Miten me päästiin Darnellille 57
- 6 Ulkopuolella 72
- 7 Pahoja unia 75
- 8 Ensimmäiset muutokset 85
- 9 Buddy Kuoma Repperton 90
- 10 LeBay siirtyy kulusseihin 100
- 11 Hautaus 105
- 12 Hiukan sukuhistoriaa 114
- 13 Myöhemmin samana iltana 132
- 14 Christine ja Darnell 143
- 15 Jalkapallomurheita 157
- 16 Leigh tulee näyttämölle, Buddy poistuu 164
- 17 Christine jälleen liikenteessä 179
- 18 Kentän katsomossa 191
- 19 Turma 200

II Arnie – teini-ikäisten rakkauslauluja 203

- 20 Toinen riita 205
- 21 Arnie ja Michael 213
- 22 Sandy 224
- 23 Arnie ja Leigh 226
- 24 Yössä nähtyä 238
- 25 Buddy Kuoma pistäytyy lentoasemalla 242
- 26 Jyrätty Christine 246
- 27 Arnie ja Regina 251
- 28 Leigh käy vierailulla 257
- 29 Kiitospäivä 265
- 30 Moochie Vippari Welch 277
- 31 Seuraavana päivänä 283
- 32 Regina ja Michael 289
- 33 Junkins Romula 292
- 34 Leigh ja Christine 305
- 35 Tällä kohtaa pieni välinäytös 324
- 36 Buddy ja Christine 326
- 37 Darnell ryhtyy ajattelemaan 340
- 38 Yhteydet katkeilevat 356
- 39 Junkins jälleen 371
- 40 Arnie kiipelissä 381
- 41 Myrskyn enteet 393
- 42 Myrsky puhkeaa 410

III Christine – teini-ään kuolemanlauluja 427

43 Leigh tulee vierailulle 429

44 Yksityisetsiviä 442

45 Uuden vuoden aatto 456

46 George LeBay jälleen 477

47 Petos paljastuu 492

48 Valmisteluja 501

49 Arnie 511

50 Petunia 520

51 Christine 527

Epilogi 561

Prologi

Tämä on tarina rakkauden kolmikannasta, te kai sanoisitte – Arnie Cunninghamista, Leigh Cabotista ja Christinestä. Mutta minusta teidän on ymmärrettävä se, että Christine oli ensin. Hän oli Arnien ensimmäinen rakkaus, ja vaikka en menisi vannomaan (edes nyt, täytettyäni sentään kaksikymmentäkaksi ja hankittuani kosolti viisautta) käsitykseni on että Christine oli hänen ainoa todellinen rakkautensa. Siksi minä kutsun näitä tapahtumia tragediaksi.

Arnie ja minä kasvoimme samoilla kulmilla yhtä jalkaa, kävimme Owen Andrewsia ala-asteen ja Darbyn yläasteen yhdessä, siirryimme sitten Libertyvillen lukioon yhtä rintaa. Luulenpa että minä olin ratkaisevimpana syynä siihen, ettei Arnieta lukiossa noin vain nielaistu elävältä. Minä olin isoa heppua siellä – joo, minä tiedän ettei semmoinen merkitse hevonpaskaakaan; viisi vuotta sen jälkeen kun olet lähtenyt koulusta et onnistu saamaan edes ilmaista olutta sillä että kerran olit jalkapallo- ja baseballjoukkueen kapteeni ja edustusuimari – mutta kun minä satuin olemaan mitä olin, Arnieta ei sentään onnistuttu nitistämään. Häntä mukiloitiin aika lailla, mutta hengiltä häntä ei saatu.

Hän oli niitä jotka jäivät rattaisiin. Joka koulussa niitä pitää olla vähintään kaksi; se tuntuu olevan kansakunnan laki. Yksi miehenpuoli, yksi naisenpuoli. Kaikille sattuu käryjä. Onko sinulla paha päivä? Oletko vetänyt ala-arvoisen kovasta kokeesta? Riidellyt kotona ja joutunut poistumiskieltoon viikonlopuksi? Ei hätää. Iske vain silmäsi tuollaiseen surkeaan säkkiin joka hortoilee käytävällä kuin rikollinen odotellen kellonsointia, ja kävele päin. Ja välistä ne todella nitistetään, joka ikisessä muussa katsannossa paitsi fyysisessä; välistä ne löytävät jonkun johon tukeutua ja selviytyvät. Arniella oli minut. Ja sitten hänellä oli Christine. Leigh tuli myöhemmin.

Tämän minä vain halusin teidän ymmärtävän.

Arnie oli luontojaan sivullinen. Hän ei kelvannut urheilujengille koska oli ruipelo – satakahdeksankymmentä senttiä ja kuusikymmentäviisi kiloa pelkkää piimää katosi jonnekin hänen vaatteisiinsa ja Desert Driver -saappaisiin. Häntä ei hyväksytty lukion älyköihin (melkoperäisen orpoja otuksia nekin semmoisessa kivikylässä kuin Libertyville) koska hänellä ei ollut erikoisalaa. Arnie oli fiksu, mutta hänen aivonsa eivät lähteneet noin vain johonkin tiettyyn menoon... paitsi autotekniikkaan. Siinä hommassa hän oli kärkeä. Kun puhe luisti autoihin se poika oli kuin asialle luontojaan jo syntymässä repsahtanut. Mutta hänen vanhempansa jotka molemmat olivat Horlicksin yliopiston opettajia, eivät millään voineet sulattaa että heidän poikansa, joka Stanford-Binet-testeissä oli sijoittunut ylimpään viiteen prosenttiin, ottaa ohjelmaansa verstaskurseja. Hänellä oli niin paljon onnea, että ne antoivat hänen valita autoverstas ykkösen, kakkosen ja kolmosen. Hänen oli pakko tapella siitäkin tuloksesta verta pierren. Narkkarit eivät suvainneet häntä koska hän ei vetänyt kamaa. Käärityissä farkuissa Lucky Strikea vetävät urokset hylkivät häntä koska hän ei ryyppännyt ja jos häntä löi kyllin kovaa hän itki.

Aivan niin, eivät tyttökään hänestä tykänneet. Hänen sisäerityskoneistonsa oli mennyt täysin suolle. Tarkoiton että Arnie oli finniljelmä. Hän pesi kasvojaan viisi kertaa päivässä, kävi suihkussa jotain parikymmentä kertaa viikossa ja kokeili jokaista voidetta ja ihmerohtoa jonka aikamme tiede tunsu. Ainoastakaan ei ollut mitään apua. Arnien kasvot olivat kuin säästelemättä kuorrutettu pizza, ja hänen oli tyytyminen noihin rokonarpisiin, kuoppaisiin kasvoihinsa koko lopun ikänsä.

Minä pidin hänestä yhtä kaikki. Hänen huumorinsa oli arvaamatonta ja hän jaksoi kysellä loputtomiin, pelata mitä vain ja harrastaa kummia aivojumppia. Arnie minulle näytti miten perustetaan muurahaistarha ollessani seitsemän, ja niin me vietimme lähes kokonaisen kesän tarkastellen noita pikku vintiöitä, lumoutuen niiden väsymättömyydestä ja kuolemanvakavasta hyörinästä. Arnien keksintöä oli sekin kun me kymmenvuotuisina livahdimme eräänä yönä kotoa, haimme tie 17:n talleilta kuivia hevosenkakkaroita ja veimme ne sen törkeän muovihyvosen alle joka on Libertyvillen motellin nurmikolla heti Monroevillen puolella. Arnie osasi pokeria ensimmäisenä. Hän näytti minulle miten

Scrabble-pelin pisteet maksimoidaan. Sadepäivisin, aina niihin asti kun minä rakastuin (no joo, tavallaan – tyttö oli huutosakin johtaja, hänellä oli uskomaton vartalo ja siihen minä varmasti olin rakastunut, vaikka kun Arnie julkesi huomauttaa että tytössä oli yhtä paljon syvyyttä ja kaikupohjaa kuin Shaun Cassidyyn sinkussa, en voinut oikeastaan sanoa että hän puhui täyttää paskaa, koska se ei olisi ollut totta) minä ajattelin Arnieta aina ensiksi koska Arnie tiesi miten sadepäivistä otetaan kaikki irti ihan kuten hän tiesi miten Scrabblen pisteet maksimoidaan. Kuka-ties siinä on yksi todella yksinäisten ihmisten hyvä tuntomerkki... he osaavat aina keksiä jotain näppärää puuhaa sadepäivinä. Heidät tavoittaa aina. He ovat aina kotona. Vittu *aina*.

Minä puolestani opetin hänet uimaan. Me treenasimme yhdessä ja minä sain hänet syömään vihreät kasviksensa niin että hänen surkea kuntonsa koheni vähän. Puhuin hänet töihin tieporukkaan siksi kesäksi, joka edelsi meidän viimeistä vuotta Libertyvillen lukiossa – ja siitäkin saavutuksesta meidän oli tapeltava verisesti, sillä hänen vanhempansa jotka olivat kyllä Kalifornian maatyöläisten ja Pittsburghin terästyöläisten valtavia ystäviä, kauhistuivat ajatusta että heidän lahjakas poikansa (Stanford-Binetin asteikolla viiden prosentin kärkeä) likaisi ranteensa ja punaisi kaulansa.

Sitten, kun oli tultu sen kesäloman loppuille, Arnie näki Christinen ensi kerran ja rakastui siihen. Me olimme liikkeellä kahdestaan sinä päivänä – matkalla kotiin töistä – ja jos tässä jutussa kaivataan todistajaa minä olen valmis menemään vaikka Kaikkivaltiaan Jumalan istuimen eteen. Voi veljet, hän todella rakastui, oikein jysähti. Koko jutun olisi voinut ottaa hovin kannalta, ellei se olisi ollut niin murheellinen ja ellei se olisi mennyt kammottavaksi niin äkkiä. Se olisi voinut olla huvittava, ellei se olisi ollut niin paha.

Miten paha?

Paha alusta lähtien. Ja pahenisi pahenemistaan kiireen kaupalla.

I

Dennis – teini-ikäisten autolauluja

1

Ensisilmäyksiä

- Herrajumala! ystäväni Arnie Cunningham voihkaisi yhtäkkiä.
- Mikä nyt? minä kysyin. Hänen silmänsä pullistuivat terässankaisen silmälasien takana, hän oli painanut kätensä kasvoilleen niin että suu peittyi osaksi kämmenkuoppaan ja hänen kaulansa oli kuin laakeroitu kun se kurkki olan yli.
- Pysäytä auto, Dennis! Aja takaisin!
- Mitä sinä –.
- Aja takaisin, tahdon nähdä sen ihanaisen uudelleen.
- Yhtäkkiä minä ymmärsin. – Hyvä mies, anna olla, minä sanoin. – Jos sinä tarkoitat sitä... *kapistusta* jonka ohi juuri ajettiin –.
- Aja takaisin! hän lähes parkui.
- Ajoin takaisin. Luulin että tämä oli niitä Arnien ylihienoja pikku piloja. Kaikkea muuta. Hän oli mennyt, kaikki tyynni. Arnie oli rakastunut.
- Vastapuoli oli inha vitsi, enkä tänä päivänäkään käsitä mitä Arnie näki siinä. Tuulilasin vasemman puolen tuhuri säteittäinen särö kuin hämähäkinverkko. Katto oli oikealta takaa ruhjoutunut lommolle, ja ruoste oli tehnyt ikävän pesän alhoon josta maali oli hilseillyt. Takapuskuri repsotti, peräkontin kansi oli raollaan ja pehmusteet pursuivat useista pitkistä haavoista joita oli istuimenpäällysteissä niin edessä kuin takana. Näytti ihan kuin joku olisi työstänyt verhousta veitsellä. Yksi rengas oli tyhjänä. Toiset olivat kuluneet niin sileiksi että kudolangat näkyivät. Pahinta kaikesta oli että sylinterilohkon alla kiilui mustanpuhuva öljylammikko.
- Arnie oli rakastunut vuoden 1958 Plymouth Furyyn, semmoiseen pitkään ja suurieväiseen. Vanha ja auringon haalistama MYYTÄVÄNÄ-lappu

oli tukevasti paikoillaan tuulilasoin oikeassa laidassa – siinä joka ei ollut säröillyt.

– Katso noita linjoja, Arnie kuiskasi. Hän loikki auton ympärillä kuin riivattu. Hänen hikinen tukkansa heilui ja huiski. Hän kokeili matkustajanpuolen takaovea, ja se aukesi kirahtaen.

– Arnie, jopa sinä vitsin keksitkin, minä yritin. – Oletko saanut auringonpistoksen? Sano että olet. Minä vien sinut kotiin ja käyt kylmässä suihkussa ja sillä siisti. Kuuletko? Mutta minä tajusin että se oli turhaa puhetta. Hän osasi kyllä pelleillä, mutta sillä kertaa hänen kasvoissaan ei ollut pelleilystä jälkeäkään. Päinvastoin niissä oli hölmähtänyttä hulluutta joka ei luvannut hyvää.

Hän ei suvainnut edes vastata. Kuuma, sakea pöllähdys vuosien tunkkaa, öljynkatkua ja lahon löyhkää purkautui ovesta. Arnie ei näyttänyt huomaavan sitäkään. Hän painui sisälle ja istui risaiselle, kauhtuneelle takapenkille. Ammoin, kaksikymmentä vuotta sitten, se oli ollut punainen. Nyt jäljellä oli enää likaista haalistunutta vaaleanpuna.

Kurotin sisään ja tuprautin pehmusteista pienen pölypilven, katselin sitä ja puhalsin sen hajalle. – Näyttää siltä kuin venäläiset olisivat marsineet tätä kautta valloittamaan Berliiniä, minä sanoin.

Vihdoin hän huomasi minutkin. – Niin... jaa. Mutta tämä pannaan kuntoon. Siitä tulee... siitä tulee vielä armoton. Liikkeelle paneva voima, Dennis. Kaunotar. Todellinen –.

– Hei kuulkaapas! Mitä te kakarat siellä puuhaatte?

Hän oli vanha äijä, seitsemäkymmenes kesä menossa hyvää – tai huonoa – vauhtia. Luultavasti huonoa. Tämä nimenomainen hunskeli herätti minussa vaikutelman että hänen menonsa oli kovin ilotonta. Pitkä tukka hapsotti harallaan, se vähä mitä oli jäljellä. Kaljuuntuvalle kallolle hilsetystauti oli raivannut jo hyvän alun.

Hänellä oli jalassa vanhan miehen vihreät housut ja lyhytvartiset Kedsaapikkaat. Ei paitaa; sen sijaan hänen vyötäisiään vannehti jokin joka näytti naisen kureliiviltä. Kun hän tuli lähemmäs näin että se oli selkätuki. Sen ulkonäöstä päätellen tein nopean arvion, että hän oli vaihtanut sen viimeksi suunnilleen niihin aikoihin kun Lyndon Johnson kuoli.

– Mitä te kakarat puuhaatte? Hänen äänensä oli kimeä ja kireä.

– Anteeksi, onko tämä teidän autonne? Arnie kysyi häneltä. Ei siinä paljon kysymistä ollut. Nurmikolla seisovan Plymouthin takana oli

sodanjälkeisen rakennuskauden asumus ja siitä isäntä oli ilmaantunut. Nurmikko oli surkea, mutta näytti ehdottoman upealta kun etualaa hallitseva Plymouth jäseni suhteet.

– Entä jos on? äijä tivasi.

– Minä –, Arnien oli pakko nielaista, – minä haluan ostaa sen.

Vanhan hunskelin silmissä välähti. Kasvojen ärtymys vaihtui silmien luihuksi pilkkeeksi ja huulilla kyräileväksi ahneeksi virneeksi. Sitten ilmestyi leveä hohdokas paskamainen virnistys. Ehkäpä nimenomaan sillä hetkellä – silloin, juuri sillä hetkellä – minä tunsin että jossakin sisälläni kolahti murheellisen kylmästi. Yhden hetken – sen silloin – minusta tuntui että minä kolkkaan Arnien ja retuutan hänet turvaan. Jotain sellaista tuli äijän silmiin. Jotain tuon valonhohteen lisäksi; semmoista mikä oli sen *takana*.

– No tuo on selvää puhetta, se heppu sanoi Arnielle. Se pisti kätensä ojaan ja Arnie tarttui siihen. – LeBay on nimi. Roland D. LeBay. Yhdysvaltain armeijasta, eevvepee.

– Arnie Cunningham.

Se vanha mukava veikko vatkasi hänen kättään ja siinä sivussa heilautti minullekin. Minä olin tämän näytelmän katsoja; nylkyrillä oli nyljettävänsä. Arnie olisi voinut samalla ojentaa LeBaylle lompakkonsa.

– Paljonko? Arnie kysyi. Ja sitten hän kiirehti nokittamaan.

– Pyysittepä mitä tahansa, se on vähän tästä kaunokaisesta. Minä en enää huokaillut mielessäni vaan voihkin. Hänen šekkivihkonsa oli juuri mennyt samaa tietä kuin lompakko.

Hetkeksi LeBayn uljas hymy häiriytyi hiukan ja hän pälyili alta kulmain epäluuloisena. Hän taisi punnita sitä mahdollisuutta, että häntä yritettiin jujuttaa. Hän etsi Arnien vilpittömiltä, uneksivilta kasvoilta jotain petoksen merkkiä, sitten hän teki tappavan tarkasti harkitun kysymyksen:

– Nuori mies, onko sinulla koskaan ennen ollut autoa?

– Hänellä on Mustang Mach II, minä kiirehdin väliin. – Kotoa ostivat sen hänelle. Siinä on turboahdin ja se nielee tietä jo ykkösellä. Se –.

– Ei, Arnie sanoi tynesti. – Sain ajokortin vasta tänä keväänä.

LeBay heitti minuun lyhyen mutta puhuvan katseen ja keskitti sitten kaiken huomionsa ykköstauluun. Hän pani molemmat kätensä ristiselälleen ja nosti rintaansa. Nenääni leyhähti eltaantunut hiki.

– Sain selkävian armeijassa, hän sanoi. – Sadan prosentin invaliditeetti. Lääkärit yrittivät sitä kyllä kopeloida. Jos joku kysyy teiltä, pojat, mikä tätä maailmaa vaivaa, sanokaa sille että niitä vaivoja on kolme: lääkärit, kommarit ja nekruradikaalit. Kommarit niistä on pahin, lääkärit tulevat heti kannoilla. Ja jos se haluaa tietää kuka sen teille sanoi, sanokaa vain että Roland D. LeBay. Näin on.

Hän kosketti Plymouthin vanhaa, hankautunutta konepeltiä jotenkin hajamielisen hellästi.

– Tämä on paras auto mitä minulla ikinä on ollut. Pimu on ostettu syyskuussa 1957. Siihen entiseen aikaan kun uudet mallit tulivat kauppaan syyskuun alussa. Kaiken kesää näytettiin vain kuvia hupulla tai pressulla peitetystä autoista, niin että siinä meinasi kuolla ennen kuin pääsi katsomaan mitä siellä oli. Eikä niin kuin nykyään. Hänen äänensä uhkui ylenkatsetta näille kieroutuneille ajoille joihin hänen pitkän elämänsä oli yltänyt. – Tuliterä pimu silloin. Siinä tuntui tuliterän auton haju, ja se on kai maailman hienoin haju.

Hän mietti.

– Vaikka senkin ehkä voittaa pimppi.

Minä katsoin Arnieta ja näykin hulluna poskien sisäpuolta etten olisi pannut hillittömäksi nauruksi koko hommaa. Katseessa jolla Arnie vastasi oli tyrmistystä. Äijäpaha ei näyttänyt huomaavan kumpaakaan meistä; hän oli matkojen päässä omalla planeetallaan.

– Minä olin armeijan remmissä kolmekymmentäneljä vuotta, LeBay kertoi meille käsi jälleen auton konepellillä. – Mennessäni olin kuusitoista, vuonna 1923. Nielin Texasin pölyjä ja siellä nähtiin taskurapuja isoja kuin hummerit jossain Nogalesin huoramurjuissa. Näin miehiä joilta sisukset valui korvista toisen ison rähinän aikaan. Ranskassa minä sen näin. Niiden sisukset tulivat ulos *korvista*. Uskotko, poika?

– Varmasti, Arnie sanoi. Tuskin hän kuuli sanaakaan siitä mitä LeBay saarnasi. Hän vaihtoi jalalta toiselle aivan kuin hänellä olisi ollut kova kiire kylpyhuoneeseen. – Meillä oli puhetta autosta –.

– Sinä käyt yliopistoa? LeBay ärähti yhtäkkiä. – Sitä Horlicksia?

– Ei, en suinkaan. Minä käyn Libertyvillen lukiota.

– Hyvä, LeBay totesi kireästi. – Äläkä mene likellekään korkeakouluja. Ne on pullollaan nekrunnuolijoita jotka tahtoo hukata Panaman

kanavan. ”Ajattelun etujoukoiksi” niitä kutsutaan. ”Persereiän joukkoja”, minä sanon.

Hän tuijotti haaveksien autoa, joka kellotti lysähtäneellä renkaallaan, jonka maalipinnoissa härski ruoste muhi iltapäivän helteessä.

– Loukkasin selkäni kerran keväällä 57, hän sanoi. – Armeija oli rän-sistymässä jo silloin. Ennätin alta ajoissa. Tulin takaisin Libertyvilleen. Katselin sopivaa rautalullaa alleni. Kävelin sitten Norman Cobbin Plymouth-firmaan – sen paikalla on nyt keilahalli siellä Main Streetin toisessa päässä – ja tilasin tällöisen auton. Minä sanoin niille, että laittakoot punaisen ja valkoisen, ensi vuoden mallia. Punaisen kuin paloauto sisältä. Ja ne teki mitä käskettiin. Kun minä sain tämän pimun, matkamittarissa oli kokonaista kuusi mailia. Näin on.

Hän sylkäisi.

Vilkaisin Arnien olan yli matkamittaria. Lasi oli samea, mutta siitä erotti tuhoisan lukeman vielä kaikkineen: 97 432. Ja kuusi kymmenystä. Jeesus itkaisi.

– Jos te olette noin kiintynyt tähän autoon, miksi te aiotte myydä sen? minä kysyin.

Hän tähtäsi minuun hailakan, varsin pelottavan silmäyksen. – Aiotko sinä ruveta neuvomaan minua?

En vastannut, mutta en myöskään kääntänyt katsettani.

Kamppailtuamme lyhyen erän silmästä silmään (mikä jäi Arnielta kokonaan huomaamatta; hän siveli kädellään hitaasti ja hellästi toista peräevää) hän sanoi: – En pysty enää ikinä ajamaan. Selkävika äityi liian pahaksi. Silmät menevät samaa rataa.

Yhtäkkiä minä tajusin – tai uskoin tajunneeni. Jos hän oli esittänyt meille oikeat aikamäärät, hän oli täyttänyt seitsemänkymmentäyksi. Ja seitsemänkymmenen iästä lähtien tässä osavaltiossa pitää käydä vuosittain näkökokeissa, ennen kuin ne uusii ajokortin. LeBay oli joko epäonnistunut kokeissa tai pelännyt epäonnistumista. Kummin vain, sama tulos. Säästyäkseen mahdolliselta nöyryytykseltä hän oli pannut Plymouthin hyllylle. Ja sen jälkeen auto oli vanhennut nopeasti.

– Paljonko te tahdotte siitä? Arnie kysyi taas. Niin, hänellä oli kiire teurastettavaksi.

LeBay käänsi kasvonsa kohti taivaita, sen näköisenä kuin etsisi sadepilviä. Sitten hän lasi katseensa taas Arnien ja soi hänelle ison,

ystävällisen hymyn, joka minusta muistutti kovin paljon taannoista paskamaista irvistystä.

– Minä olen pyytänyt kolmeasataa, hän sanoi. – Mutta sinä vaikutat aika luotettavalta kaverilta. Pudotan hinnan kahteenviiteenkymmeneen.

– Voi *Kristus*, minä sanoin.

Mutta hän tunsi nyljettävänsä ja tiesi tarkalleen, miten meidän väliin uppoaa kiila. Niin kuin isoisäni sanoi, hän ei ollut eilispäivänä pudonnut heinäkuormalta.

– Mikäs siinä, hän katkaisi jutut tylästi. – Omapa on asianne. Minun täytyy lähteä katsomaan puoli viiden jännäriä. *Pimeän uhka*. En jätä sitä näkemättä ellei ole pakko. Oli mukava rupertella, pojat. Hei sitten.

Arnie mulkaisu minuun niin tuskaisesti ja vihaisesti, että minä peräännyin askelen. Hän lähti miehen perään ja tarttui tätä kainalosta. He puhuivat. En kuullut kaikkea, mutta näin enemmän kuin tarpeeksi. Vanhan miehen ylpeyttä oli loukattu. Arnie oli tosissaan ja pyyteli anteeksi. Vanhus vain toivoi Arnien ymmärtävän, ettei hän voinut suvaita halvennettavan autoa, joka oli palvellut häntä rakkaasti näihin kypsiin vuosiin saakka. Arnie sanoi ymmärtävänsä. Vähä vähältä vanhus leppyi talutettavaksi takaisin. Ja jälleen minusta tuntui, että hänestä henki jotain tietoisien hyytävää... aivan kuin marraskuinen tuuli osaisi ajatella. En pysty kuvaamaan vaikutelmaani sen paremmin.

– Jos hän sanoo vielä sanankin, minä pesen lopullisesti käteni, LeBay sanoi ja tähtäsi kiverällä, pahkuraisella peukalollaan minua.

– Ei hän sano mitään, ei mitään, Arnie hätäili. – Kolmesataako te sanoitte?

– Niin, se taisi olla –.

– Kaksiviisikymmentä oli hinta joka mainittiin, minä sanoin kuu-luvasti.

Arnie näytti säpsähtävän, pelosta että vanhus kävelisi taas tiehensä, mutta LeBaylla ei ollut nyt varaa temppuihin. Kala oli miltei jo noussut lammikosta.

– Kaksiviisikymmentä taitaa riittää, LeBay myöntyi. Hän vilkaisi minuun päin, ja minä näin että meidän kesken vallitsi ymmärtämys – hän ei pitänyt minusta enkä minä hänestä.

Kauhistukseni yhä kasvoi kun Arnie kaivoi taskusta lompakkonsa ja alkoi levitellä sitä. Sanaakaan ei sanottu. LeBay oli hiljennyt katse-

lemaan. Minun silmiini sattui pikku vekara, joka yritti tappaa itseään oksennuksenvihreällä rullalaudalla. Koira haukkui jossakin. Kaksi tyttöä, kahdeksas- tai yhdeksäsluokkalaisen näköisiä, käveli ohi, tirskei ja painoi kukkeita rintojaan vasten lainakirjanippuja. Minä näin enää yhden mahdollisuuden jonka avulla Arnie voisi irtautua tästä; oli tilipäivän aatto. Kun hän saisi aikaa, vaikkapa vuorokauden, äkillinen kuume saattaisi laskea. Arnie alkoi minusta muistuttaa Konnankartanon Konnaa.

Kun käännyn taas päin, Arnie ja LeBay katsoivat kahta viitosen ja kuutta yhden dollarin seteliä – moinen summa lienee ollut kaikkiaan hänen lompakossaan.

– Kävisikö šekki? Arnie kysyi.

LeBay vastasi Arnielle vaisulla hymyllä sanomatta mitään.

– Oikea, katteellinen šekki, Arnie yritti vielä. Varmasti se oli. Olimme olleet koko kesän tietoisissa Carsonin veljesten porukassa I-376:n levennyksellä, joka Pittsburghin seudun paikallisten uskoksi kehittyneen vakaumuksen mukaan ei ikinä lopullisesti valmistu. Arnie oli joskus väläytellyt, että Pennsylvanian tvL oli aloittanut urakoinnin heti sisällissodan päätyttyä. Vaikka ei meillä kummallakaan ollut mitään syytä valittaa; monet kaverit saivat paiskia töitä sinä kesänä nälkäpalkalla tai nuolla näppejään. Me käärittiin hyvät rahat, joskus raksahti jopa ylitunteja. Brad Jeffries, porukan esimies, oli suoraan epäillyt kannattaisiko ottaa semmoinen räpäle kuin Arnie hommiin, mutta oli lopuksi todennut että tarvitsi sentään lippumiestä; tyttö jonka hän oli suunnitellut pestaavansa, oli saattanut itsensä raskaaksi ja karannut avion onneen. Niinpä Arnie oli aloittanut kesäkuussa liputtamalla mutta oli päässyt raskaampiin töihin vähä vähältä, kun piti pintansa ja hoiti hommansa määrätietoisesti. Hän teki ensi kertaa elämässään oikeaa työtä eikä halunnut tyriä. Brad oli tavallaan yllättynyt, ja kesäaurinko oli tasinut Arnien naamataulua hitusen. Ultraviolettikäsittelyä ehkä.

– Minä uskon että se on oikea šekki, kaveri, LeBay sanoi, –mutta minun tarttee saada käteismaksu. Sinä ymmärrät.

En tiedä ymmärsikö Arnie, mutta minä ymmärsin. Olisi perin helppoa estää paikallisen šekin vaihto, jos tämä laho Plymouth munisi tielle pakoputken tai ruttaisi männän kotimatalla.

– Voitte soittaa pankkiin, Arnie sanoi ja hänen äänensä alkoi kuulostaa epätoivoiselta.

EI ARNIE OSAA SITÄ SELITTÄÄ, MUTTA JOKIN
CHRISTINEKSI
NIMETYSSÄ AUTOSSA VETÄÄ HÄNTÄ PUOLENSA.

PÄIVÄ PÄIVÄLTÄ CHRISTINE TUNTUU TODELLISEMMALTA, ELÄVÄMMÄLTÄ,
JA SAMAA AIKAA ARNIEN PERSONA TUNTUU MUUTTUVAN.

EPÄILYS HERÄÄ VASTA, KUN IHMISIÄ ALKAA
KUOLLA LÄHISEUDUN PIMEILLÄ, TYHJILLÄ KADUILLA.

CHRISTINE ON

ELOSSA

- JA MURHANHIMOINEN.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6850-7

Ulkoasu: Juri Patrikainen